

X Dream Factory Ostrava

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2018

sobota 2. června 2018

Lucie Trmíková: Můj divadelní sen je Médeia

Herečka a dramatička Lucie Trmíková nám prozradila, co jí fascinuje na mýtu o Médeie, proč má ráda Jana Nebeského a Davida Prachaře, i co chce divákům předat.

V čem je podle vás mýtus o Médeie silný i dnes?

Zrovna včera jsem se se svým kolegou bavila o tom, jak žena dokáže svoji nenávisť vůči muži, který ji opustil, obrátit proti dětem. Ne v tom smyslu, že by je začala taky nenávidět, ale ví, že to je jeho nejzranitelnější místo, ví kam, slovy Medei, „vrazit meč“. Myslím si, že je to celkem běžná reakce – v opuštěné a zrazené ženě zvítězí nenávisť k muži nad mateřskými instinkty. Neuvědomuje si racionálně, že tím, že ničí vztah dětí a jejich táty, ubližuje hrozně i dětem. Médeia má samozřejmě to nejradikálnější řešení, dostává se za hranu, padá do propasti... Ale v té podobě, v tom, co prožívá, je to stejné jako u zrazené a mstící se ženy v současnosti.

Proč jste se rozhodla ve scénáři propojit několik – především svou poetikou rozdílných – textů?

Původně jsme myslela, že základním materiálem bude novela Christy Wolfové „Médeia a jiné hlasy“, ve kterém autorka mýtus demytizuje. Ale to, co mě na první čtení uchvátilo, mě při hlubším zamýšlení se nad tím, co chci sdělit, vlastně přestalo bavit. Uvědomila jsem si, že to, co je pro mě podstatné, je to překročení míry, hybris. To je podstatou toho mýtu. Přečetla jsem všechna dostupná zpracování Médei a nakonec jsem se rozhodla ne pro Eurípida, ale pro Senecu, jehož studie hněvu mi připadá dokonalá. Použila jsem ve scénáři dva jeho monology Médei a musím říct, že jsou to jedny z nejdokonalějších textů, co jsem kdy na jevišti říkala. A Anouilh mě zaujal tou sondou do vyhořelého vztahu, myslím, že se mu povedlo skvěle postihnout to bahno, které může vzniknout mezi dvěma lidmi, co spolu

PROGRAM – sobota 2. června 2018

13:00	Divadlo Petra Bezručce MALÝ PRINC Činoherní studio (Ústí nad Labem)	70'
15:00	Důl Hlubina – Sklíppek POSLEDNÍ SEZENÍ U DOKTORA FREUDA Divadlo v Řeznické (Praha)	90'
17:00	Důl Hlubina – Divadlo vědy CEZARY JDE NA VOJNU Komuna Varšava (Polsko)	60'
18:30	Absintový klub Les SLÁVEK NOVÁK ANEB PŘÍBĚH OPRAVDOVÉHO HERCE, KTERÝ SE OPRAVDU STAL Absintový klub Les (Ostrava)	105'
19:00	Důl Hlubina – Kupelka 451 STUPŇŮ FAHRENHEITA Činoherní studio (Ústí nad Labem) režie Martina Schlegelová	80'
21:00	Důl Hlubina – Pod věží MÉDEIA Jedl (Praha)	90'
22:00	Důl Hlubina LIPKA koncert – VSTUPNÉ DOBROVOLNĚ	90'

Pořadatel

Spolupořadatel

Akce se uskutečňuje za podpory

OSTRAVA!!!

Finančně podpořili

Akce se uskutečňuje za finanční podpory statutárního města Ostrava, Ministerstva kultury ČR a Moravskosleského kraje a pod záštitou primátora statutárního města Ostrava Ing. Tomáše Macury, MBA a starostky městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz Ing. Petry Bernfeldové.

žijí dlouho. Z Wolfové jsem nakonec také použila několik motivů. Verše Bachmanové jsou pro mě dalším úhlem pohledu do duše Médeie a v básni použité na konci i do duše Jásona. Taky jsou tam moje deníkové zápisky a báseň mého syna. Je to velmi osobní.

Vaše předlohy k divadelním inscenacím jsou často silně duchovně zaměřeny a snoubí v sobě vysoké s nízkým. Co chcete divadlem divákům předat?

Chci, aby se mnou zažili (skrze soucit a strach) očistění. To je vymezení katarze podle Aristotela a mě to fascinuje. To je to, o co mi v divadle jde.

Zrození, život, smrt

Inscenace Médeia tematicky i formálně navazuje na předchozí projekty spolku Jedl (z poslední doby jmenujme aspoň Orfea a Dvojí domov / Z Čepa). Nechybí tedy živá malba a hudba zaplňující prostor a především střet ženského a mužského světa.

Logicky zde máme lásona a Médeiu, které ztvárníují David Prachař a Lucie Trmíková. Režisér Jan Nebeský ovšem vytvořil syntetický umělecký tvar, a tak jsou ve druhém plánu na jevišti – v hracím prostoru mezi sloupy – ještě dva výtvarní umělci Margita Titlová Ylovsky a Igor Korpaczewski. Ona vytváří sochu z hlíny, její práce je snímána termovizní kamerou a přenášena na zadní stěnu (což opět přináší napětí, jelikož se musíte ptát, zda je oním dílem výsledek – na premiéře plastika vzdáleně připomínala hlavu Medúzy –, nebo právě proces, obrazy, které diváci viděli během její tvorby). On maluje obraz, jenž začíná jako výjev zamilovaného páru a stále více je zaplňován černou barvou až k totální temnotě. Stejně jako vztah lásona a Médeie. Pátým performerem je Jan Šíkl, který vytváří živý hudební doprovod. I když v tomto přípa-

Váš spolek Jedl přivádí na jeviště nejen herce, ale také hudebníky a výtvarníky. Proč se snažíte o tak výrazné umělecké propojování?

Baví nás to tak a připadá nám, že si vzájemně něco dáváme, živí muzikanti jsou další energie na scéně, výtvarníci svou akci spoluvytváří inscenaci, je to hrozně zábavnej dialog.

S Davidem Prachařem jste nerozlučný divadelní pár. V čem je David výjimečný hereckým partnerem?

Práce s Davidem je výjimečná a krásná v tom, že si rozumíme skoro beze slov.

dě je označení doprovod příliš zjednodušující, Šíkl je další postavou, jeho protějškem jsou všemožné hudební nástroje. S jejich pomocí udává rytmus, ilustruje, navozuje atmosféru, zpřítomňuje i zavádí diváky do doby dávné.

Na začátku představení jsou diváci Trmíkovou a Prachařem poučeni o mytologii. Snaží se vysvětlit především pozadí příběhu a jeho symboliku. (Používají mikroporty, které jsou někdy rušivé a nepříjemné, ale lze je obhájit třeba jako „zcizující“ záměr.) Poté jsou diváci vpraveni do dnešního obýváku Médeie a lásona. A je to drásavé, co se nad každodenním a odporně profánním rituálem – společnou večeří – odehrává. Prachařův láson se otráveně vyvaluje na sedačce a mezi řečí jí párky s kečupem. S obrovskou silou, symbolikou a ironií je ukázán vztah, který je u konce. Jemu už na ní nezáleží, chce mít klid. Ona ho však neustále mučí výčitkami a vzpomínkami, nechce ho tak snadno propustit. Napadne vás, že jste už několik divadelních manželství v podání Trmíkové a Prachaře viděli. Tohle je ale nejbolestivější, oba jsou těžce

Inscenace Jedlu režiruje váš životní partner Jan Nebeský. Přináší to pouze výhody?

Ano. To, co jsem řekla o Davidovi, platí beze zbytku také o Honzovi.

Prozradíte nám svůj divadelní sen?

Můj divadelní sen je Médeia. Takže já teď žiju usku­tečnění svého snu. A můj celoživotní sen je dělat inscenace, po kterých budou mít diváci takový pocit a stav mysli a duše, jaký vyvolává Bachova hudba. Absolutní harmonie – která ovšem nevylučuje cestu skrze krizi, chaos, temnotu – a setkání s nevyslovitelným. To je docela neskromný, že?

vinni, možná dokonce hodni zatracení, ale pořád jim ještě rozumíte.

Patologická je scéna, v níž Médeia netrýzní svého chotě pouze slovy, ale činí tak i fyzicky – dlouhou jehlou mu propíchává puchýře (nebo třeba ocha­bující svaly), tedy balonky, které má umístěné pod sítkou na svých končetinách. Je jasné, že po tom všem může následovat jen jediné – pomsta nejhrůz­nější. A ta je doslova sladká. V nádobě na cukrovou vatu Médeia „uvařila“ mstu – lákadlo pro syny, kteří musí pro hříchy svého otce zemřít. Láska a život pro­cházejí žaludkem, chce se poznamenat.

Scénář propojuje úryvky ze Senecy, Anouilhe, Christy Wolfové, Ingeborg Bachmannové, Oscara Wildea, Vojtěcha Nebeského a Lucie Trmíkové. I v této rovině se slučuje minulost se současností a snad i budoucností v jeden celek. Lamentace střídá poezie. Podle toho, z jaké předlohy je část textu použita. Ukazuje se tak, že nic není černobílé, i když protikladnost mužského a ženského principu je podstatou všeho.

Lenka Dombrovská

Cenu Marka Ravenhilla získal Jiří Havelka za inscenaci Společenstvo vlastníků divadla Vosto5

Inscenace Společenstvo vlastníků pražského nezávislého souboru Vosto5 v režii Jiřího Havelky získala Cenu Marka Ravenhilla za nejlepší českou divadelní inscenaci nového textu za rok 2017. Cenu v podobě „kožichu Marka Ravenhilla“, který pro letošní ročník zhotovil přední slovenský režisér a kostýmní výtvarník Marián Amsler, předala 31. května v Divadle Petra Bezruče polská dramaticka Anna Wakulik. Za Jiřího Havelku přišel cenu převzít herec divadla Vosto5 Tomáš Jeřábek.

Letošní slavnostní večer proběhl již potřetí za hranicemi hlavního města, po Divadelní Floře Olomouc a loňském předávání na festivalu Diva-

dlo evropských regionů přišla řada na ostravskou Dream Factory. „Je nám ctí, že letos byla Cena udělena právě na jubilejním, desátém, ročníku našeho festivalu. Nejedna z vítězných inscenací loňských ročníků byla na Dream Factory v minulosti uvedena. A shodou okolností i letošní vítěznou inscenaci měli diváci možnost na letošním festiva­lu navštívit,“ říká ředitel festivalu Dream Factory Ostrava Tomáš Suchánek, který zasedal v letošní porotě Ceny Marka Ravenhilla a zároveň udílení v rámci ostravského festivalu inicioval.

Cena Marka Ravenhilla je součástí projektu Centrum současné dramatiky, který od roku 2010 realizuje Divadlo LETÍ, a letos byla udělena již poosmé. Osmičlenná nezávislá porota vybírala v roce 2017 z více než devadesáti premiér, z nichž do finále nominovala čtyři inscenace. Kromě Vosto5 to byla brněnská Husa na provázku, plzeňské Divadlo J. K. Tyla a Kočovné divadlo Ad Hoc.

Výběr vítězné inscenace zdůvodňuje jeden ze členů poroty, dramaturg Divadla LETÍ David

Košfák: „Nový text Jiřího Havelky prostřednictvím nahlédnutí na jedno z pravidelných setkání Společenstva vlastníků podává nenápadným a zá­bavným způsobem zprávu o stavu dnešní společ­nosti. Trpělivost rozumně smýšlejících je omezená a manipulovatelnost těch ostatních je neomezená. Inscenace se opírá o text, autentické herectví a imerzivní zážitek (je třeba zmínit i chytré využití technologie VR). I přestože tato inscenace Vosto5 dokazuje, že tento text víc nepotřebuje, snadno si jej představit i na repertoáru jednopohledových divadel.“

Cenu Marka Ravenhilla předala mezinárod­ně úspěšná polská autorka Anna Wakulik, jejíž texty uvedlo například proslulé londýnské Royal Court Theatre nebo barcelonská Sala Beckett. Di­vadlo LETÍ s Annou Wakulik spolupracuje v rámci evropského projektu Fabulamundi – Playwrighting Europe, jehož cílem je rozproudit výměnu současné dramatiky napříč Evropou, a tedy dokonale konvenuje s iniciativou Ceny Marka Ravenhilla.

Konec vzdělců (v Čechách)

Před pětadesáti lety, v roce Stalinyvy smrti a osm let po konci druhé světové války vydal americký spisovatel Ray Bradbury antiutopický román 451 stupňů Fahrenheita. Ten popisuje společnost, v níž se nejenže nečte, ale knihy se v ní dokonce programově pálí a humanitní vzdělanost se považuje za zlo. Protihumanitní vyjadřování některých našich politických a duchovních představitelů bohužel ukazují, že Bradbury se svou vizí společnosti příliš nepřeháněl, i když knihy se zatím nepálí. Zatím. Možná i proto Adam Svozil a Kristýna Kosová tuto látku v Činoherním studiu v Ústí nad Labem inscenovali.

Úvodní scéna ve smyčce několikrát zopakovaná patří křiklavé reklamě na zapalovač (již jako řadu jiných hlasů uvádí v popředí sedící Tereza Volánková) a následnému běžnému dni požárníků, kteří ohně nehasí, ale zakládají. Guy Montag (Václav Hanzl) jde po reklamě do práce, pozdraví se s kolegoy, přivítá manželku Mildred (Anna Kratochvílová) s afektovanou kamarád-

Činoherní studio v Ústí nad Labem

kou Carol (Anna Fišerová) a jdou domů. A tak pořád dokola. Vedle projekce reklamy se tzv. telestěny v zadní části jeviště rozsvěcují také předtočenými záběry ze seriálu Hrajte s námi. Virtuálně v něm může hrát i obyčejný člověk, také Mildred zde získá svou roli. Závislost na povrchní pseudorealitě je funkčním klíčem in­terpretace díla. Lidstvo bez knih je ochuzeno o šanci prožít skrz příběh fikční život, takže ho nutně musely nahradit právě tyto reality show, jež ale svou pomíjivostí nejsou schopny svého diváka ani aktéra dostat za hranici pouhého kon­zumu. Dokonalý estetický prostředek k ilustra­ci společnosti žijící tak rychle, že nemá čas už ani nic pořádně sledovat, natož číst. Po setkání s novou sousedkou Clarissou McClellanovou podání sympaticky esoterické Marty Vítů se Gu­yovi změní život, postupně se dostane na druhou stranu barikády a začne s režimem i za pomoci profesora Fabera (Jaroslav Achab Heidler), byť poněkud nešťastně, bojovat.

Tomáš Vůjtek: Heslo je pelyněk

Autor, dramaturg i režisér inscenace s předlo­hým názvem – Slávek Novák aneb Příběh opravdového herce, který se opravdu stal – od­povídal lakonicky i krypticky.

Je vám původní pedagogická profese nějakým způsobem nápomocna v autorské tvorbě, respektive dramaturgii?

Je. A doufám, že to jde poznat.

V poslední době se profilujete především jako do­kumentární dramatik, neschází vám coby autorovi čirá divadelní fikce a nehrozí zakrnění fabulač­ních schopností či fantazie?

Ne. Ne.

Kdy a za jakých okolností se ve vašem tvůrčím fokusu zjevil životní příběh herce, divadelního pe­dagoga a agenta StB Vítězslava Vejražky?

Činoherní studio v Ústí nad Labem

Václav Hanzl měl v úloze Guye Montaga těžký úkol. Jeho postava jako jediná prochází slo­žitým vývojem od prostoduchého požárníka přes pochybovače o vlastním životě až po muže roz­hodnutého vzepřít se. Hanzlův Montag byl ovšem spíš někdo, komu se všechno děje jen náhodou, nikoli jako aktivní bytost s vlastním rozumem. Na­proti tomu Adam Ernest v roli velitele požárníků Beattyho působil velmi přesvědčivě a suverénně a jeho pojetí dršnáka oddaného své věci posouva­lo představení mezi mimořádné zážitky.

V závěru románu nabízí Bradbury jistou útěchu v aktivní práci „vzdělců“. Ústecká ins­cenace je mnohem pesimističtější. Guyovi se sice s pomocí profesorových šatů a ženy nápadně při­pomínající Clarissu podaří uprchnout (celý závěr se navíc velmi efektně odehrává v zákulisí, jež sledujeme jako přímý přenos ze zásahu díky mo­bilu v ruce policistky), spolu však za válečného hřmění jen beznadějně sledují, kam se svět řítí. Naději na konci nedává žádnou, v symbolické ro­vině ji však podává průběžně – systému se může vzepřít i nesuperhrdina. Do příběhu pozoruhodně vstupuje i klasická Foucaultova metafora panopti­konu, tedy pocitu permanentního dozoru ze strany režimu, ač už ten dávno aktivně nedohlží. Režim už dávno nevyžaduje, aby byly knihy páleny. Po­žárníci je pálí prostě proto, že nevědí, co by se stalo, kdyby to nedělali. Svozil s Kosovou skvěle vystihli podstatná sdělení románu pro naše časy. Dnes už nemůžeme čekat na „vzdělance“ kráčejíci s knihami v podpaží vstřích zdegenerované popu­laci. A ústecká inscenace to pojmenovává nejen jasně, ale i umělecky suverénně.

Jak se rodilo herecké obsazení inscenace?

Samo. Pokud hlavní představitel vypadá jako klon hlavního hrdiny, nedá se odolat nabídce autora hudby. Jsem rád, že jsem neodolal.

Jak téma inscenace rezonuje s evropským kulturním kontextem i současnou společenskou situací v ČR?

Vůbec nevím.

Jaká jsou specifika umělecké tvorby v Absintovém klubu Les?

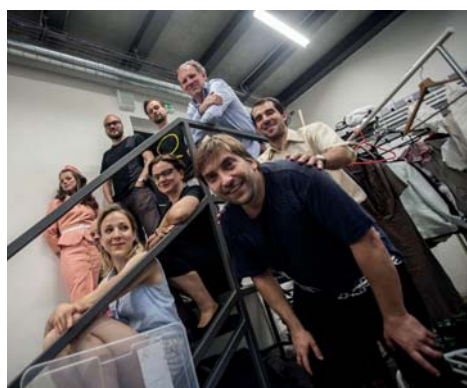
Heslo je Pelyněk.

Jak byste definoval podstatu života divadelníka v Ostravě?

Pelyněk.

Ptal se Petr KlariN Klár

Den čtvrtý pohledem fotografa Lukáše Horkého

Přemysl Bureš: Nežiju ve stereotypu

Radostí velkou bylo povídání s Přemyslem Burešem, ikonou Absintového klubu les a jedním z ideových leaderů ostravské umělecké subkultury. Prozradil nám něco o životě v Lese i rolích psaných na tělo.

Jak se stalo, že v tobě a z tebe vyrostl Les, a co je v něm aktuálně nového?

Nechtěl jsem jen zůstat v divadelním angažmá, kde už se nedalo dýchat. Nového je v Lese stále něco, třeba krásně rozbité dveře na záchod nebo nová výstava obrazů.

Jak bys definoval pozici Absintového klubu Les v kontextu ostravské i celorepublikové kulturní scény?

Je to v podstatě underground bez ambicí jakkoliv se srovnávat s ostatními. Prostě tu jsme a občas, když zbývá čas, uděláme nějakou spolkovou věc.

Připravoval ses nějak speciálně na titulní roli v inscenaci Slávek Novák aneb Příběh opravdového herce, který se opravdu stal? Vnímáš ji nějakým způsobem jako životní?

Před premiérou jsem omezil drogy a ženy. Jako životní ji určitě nevnímám, ale zvláštní radost mám, když mi ji Tomáš Vůjtek napsal a tím vlastně životní je.

Jak bojuješ se žánrem hry se zpěvy a tanci?

Těžce. Hlasivky dávno v háji i s rozsahem a tanec kostrbatý jak moje žíly na zápěstí. Naštěstí jsme Les.

Jak se vyvíjí tvoje kariéra filmová a televizní?

To sám nevím a ani kariéru nedělám, ale pravda, že teď mám i pěkné role a pořád cosi točím, ale chujoviny zásadně odmítám – tak nevím, jak dlouho budu ještě točit, protože jich je nějak víc.

Jak bojuješ se stereotypy – v činnosti umělecké i v civilu?

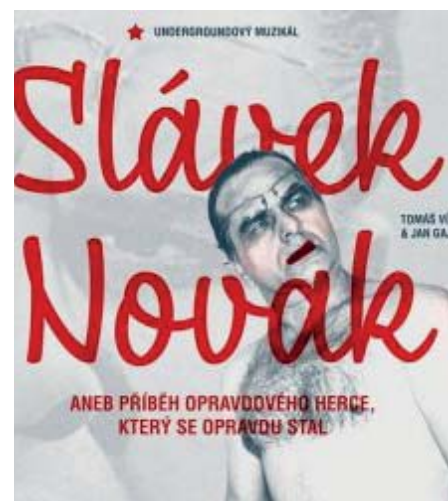
Nežiju ve stereotypu.

Co čeká tebe i Les v nejbližší budoucnosti?

Záleží na tom, jestli třeba Les ze dne na den nezačne. Přece jenom podnikám v pronajatých prostorech a situace není zrovna komfortní, i když věřím, že vše i nadále zůstane v lidské dimenzi. Co se divadla týče, připravuji s Jakubem Chrobákem inscenaci o Bezručovi, ve které bude hrát Maryčku Magdonovou Zuzana Truplová. No a také chceme udělat s Jirkou Joskem a Vojtou Štěpánkem jednu dobrou inscenaci, o které zatím pššt. A mě samotného čeká – doufám – ještě kus šťastného života mezi dobrými lidmi v Lese i mimo něj.

Ptal se Petr Klariň Klár

Upsat se peklu

spoluautorem inscenace, složil k ní hudbu a se svým Lesním orchestrem v ní účinkuje.

Tomáš Vůjtek, který je také režisérem inscenace, tentokrát načrtává komorní, nicméně extrémně hořkou anekdotu, která přesně zapadá do prostředí surových sklepních prostor klubu Les s jeho kanalizačními potrubími a protékajícími splašky. Asi by tvůrci jen těžko hledali příhodnější místo pro ztvárnění netradiční životní cesty angažovaného (a později dokonce národního) umělce, který se velmi záhy po únorovém převratu zcela dobrovolně upsal Státní bezpečnosti a díky svému šarmu a vzhledu sváděl a souložením zaznamenávaným tajně na filmový pás kompromitoval ženy, které estébáci chtěli vydírat. Nevýjimaje vlastní tety! Tady se zkrátka dostáváme – v realitě i obrazně – na úplně lidské dno.

Muzikálově-kabaretní show využívá Gajdicovo různými hudebními žánry a styly poučené aranžmá melodií evokujících dobu padesátých let od budovatelsky laděných písní přes jazz a blues až po tóny klasické hudby. Také díky své rozvolněné formě i střídání verše a prózy pak inscenace bizarní téma jemně odlehčuje a umožňuje divákům udržet si jistý odstup.

Vůjtкова inscenace záměrně nepracuje s nějakými vynalézavými inscenačními postupy a soustředí se zejména na herecké výkony, skrze které jednotliví představitelé – i díky intimně komornímu prostoru – přenášejí na diváky i morální poselství. S patřičným potěšením si svého „společenského agenta“ – servilního Slávka Nováka – vychutnává herec Přemysl Bureš. Při ztvárnění

prvního českého pornoherce, který svůj „organ“ použil ve službě komunistické strany a jehož filmy se nedostaly k divákům, ale skončily v archívech StB, dokázal Bureš vybalancovat realisticky věrné herectví s nadsázkou. Velmi dobře – jako konečně i ostatní herci – zvládá pěvecká čísla, která trpí snad jen nedostatečným technickým ozvučením sklepních prostor, což ale konečně docela vhodně doplňuje atmosféru morálního rozkladu doby, v níž se příběh odehrává.

Vojtěch Štěpánek a Kostas Zerdalogue ztvárňují dvojici estébáků, jejichž výstupy jsou vedeny v duchu promluv absurdních dramát Václava Havla. S dvojrolí svedených žen se pak musela vyrovnat Sabina Muchová, která si do Ostravy odskočila ze Slezského divadla v Opavě. Její Teta se bohužel nese v rovině přílišné parodičnosti, nicméně druhá Slávkova oběť dostává již mnohem větší prostor k proměně a my si můžeme vychutnat, jak umělci postupně podléhá. Profesionály pak na stíněném jevišti doplňují herci z řad ostravských intelektuálů, z nichž svou nenuceností zaujme zejména Jakub Chrobák jako kameraman instalující ve Slávkově bytě zařízení na snímání intimních scén.

Tvůrci se ale hlavně nezbavují hořce groteskního nádechu a ve finále jejich titul působí jako varovné připomenutí nesvobodných časů i jako výstraha před podobnými udavači, kteří jsou i dnes pro kariéru schopni obětovat svou čest.

Pavla Bergmannová

Pacientka si stěžuje: „Vzala jsem si vdovce a on mi neustále vypráví o své zemřelé ženě!“ Lékař radí: „Vyprávějte mu o vašem budoucím muži.“

Pane doktore, já mám pořád pocit, že po mně něco leze,” říká pacient psychiatrovi a rozhazuje rukama. Psychiatr: „Sakra, neházejte to na mě!“

„Pomozte mi, pane doktore! Moje žena se zbláznila! Máme být plný modrých trpaslíků a ona je nevidí!“

Psychiatr k psychiatrovi: „Mám báječného pacienta. Trpí rozštěpením osobnosti a oba platí.“

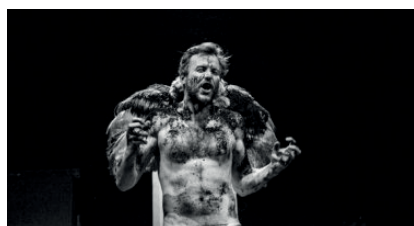

NEDĚLE 3. ČERVNA 2018 / 14:00 / Důl Hlubina – Maryčka

DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRAKÝ **Strašliví komedianti z. s. (Praha)**

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

režie **Alžběta Vitvarová** / koncept a scénář **Alžběta Vitvarová** a kol. / hudba **René Vitvar** / výprava **Alžběta Vitvarová, René Vitvar** / délka: 45 min.

NEDĚLE 3. ČERVNA 2018 / 15:30 / Důl Hlubina – Sklípeč

DENÍK ZLODĚJE **Masopust (Praha)**

režie a scénografie **Jan Nebeský** / výchozí idea **Tereza Marečková** / scénář **Miloslav König** / živá i nahraná hudba **Martin Dohnal** / kostýmy a rekvizity **Petra Vlachynská** / délka: 80 min.

NEDĚLE 3. ČERVNA 2018 / 17:30 / Divadlo Petra Bezruče

POHLAVNÍ ŽIVOTY SIAMSKÝCH DVOJČAT **MeetFactory (Praha)**

režie **Natália Deáková** / překlad **Robert Tschorn** / dramaturgie a dramaturgie **Matěj Samec** / scéna a kostýmy **Jana Smetanová** / hudba **Jakub Kudláč** / video **Nikola Brabcová** / délka: 95 min.

NEDĚLE 3. ČERVNA 2018 / 19:30 / Divadlo Petra Bezruče – Márnice

SRDCEM ŽENOU **Miloslav König**

koncert – VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ / délka: 90 min.